

Sygn. akt VI GC 306/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) S. & W. Sp.j. w W.

przeciwko: Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S. & W. Sp.j. w W. kwotę 1 126,20 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia sześć złotych dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 października 2014 r. do dnia zapłaty;
- 2) umarza postępowanie co do kwoty 196,80 zł (sto dziewięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt groszy)
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda 320,85 zł (trzysta dwadzieścia złotych osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów;
- 4) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 437,10 zł (trzy tysiące czterysta trzydzieści siedem złotych dziesięć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 5) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 389 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 306/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 stycznia 2016 roku (data prezentaty Sądu) powódka (...) (...) – S. & W. Sp. j. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwo (...) S.A. w W. kwoty 1 323,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 2 czerwca 2014 r., za które odpowiedzialność ponosi pozwana, uległ uszkodzeniu samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność I. i R. R.. W dacie wypadku pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. Poszkodowany na czas likwidacji szkody wynajął od powódki auto zastępcze S. (...). Powódka wyjaśniła, że przedmiotowy pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego w okresie od dnia 7 lipca 2014 r. do dnia 17 lipca 2014

r. Z tytułu najmu samochodu zastępczego, powodowa spółka wystawiła fakturę VAT na kwotę 3 972,90 zł brutto (10 dni x 160,00 zł netto). Dodała także, że w dniu 29 sierpnia 2014 r. nabyła od poszkodowanych wierzytelność wynikającą z rozliczenia w/w szkody komunikacyjnej z dnia 2 czerwca 2014 r. Powódka wskazała, że przesłała pozwanej komplet dokumentów niezbędnych do zgłoszenia oraz wypłaty kwoty należnej z tyt. zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego, na skutek czego pozwana wydała decyzję o wypłacie odszkodowania w wysokości 645,00 zł netto z uwagi na redukcję czasu najmu pojazdu do 5 dni i weryfikacji stawki dobowej do kwoty 129,00 zł brutto. Powódka odwołała się od decyzji pozwanej. Pozwana po analizie odwołania podtrzymała swoje stanowisko.

W dniu 12 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 130/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w dacie szkody ubezpieczała w zakresie OC pojazd sprawcy zdarzenia drogowego i w związku z powstałą szkodą wypłaciła odszkodowanie. Pozwana podniosła, że pomiędzy stronami sporny jest czas wynajmu oraz wysokość stawki dobowej. W ocenie pozwanej całkowity zasadny czas wynajmu pojazdu powinien wynosić 5 dni. Pozwana wskazała, że uszkodzenia samochodu umożliwiły jego normalną eksploatację. Pozwana zakwestionowała również przyjętą przez powódkę stawkę za dobę najmu pojazdu zastępczego podnosząc, że jest ona wygórowana i znacznie odbiega od rzeczywistych i faktycznych stawek stosowanych na lokalnym rynku. Ponadto pozwana wskazała, iż pismem z dnia 4 czerwca 2014 r. oferowała poszkodowanemu wynajem pojazdu zastępczego za stawkę 129,00 zł brutto.

Pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 4 października 2016 r. cofnął pozew w zakresie kwoty 196,80 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do tej kwoty, ograniczył więc powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanej kwoty 1 126,20 zł z odsetkami od dnia 23 października 2014 r.

W sprawie połączonej o sygnaturze akt **VI GC 316/16/3**, pozwem z dnia 21 stycznia 2016 roku (data prezentaty Sądu) powódka (...) (...) –S S. & W. Sp. j. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3 437,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 18 listopada 2014 r., za które odpowiedzialność ponosi pozwana, uległ uszkodzeniu samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność (...) Sp. z o.o. Powódka wskazała, że ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej nie jest pozwana jednakże poszkodowany zgłosił pozwanej szkodę w ramach bezpośredniej likwidacji szkody. Poszkodowana na czas likwidacji szkody, wynajęła od strony powodowej samochód zastępczy marki V. (...), bowiem był jej niezbędny do celów związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Z tytułu najmu samochodu zastępczego, powodowa spółka wystawiła fakturę VAT za okres odpowiadający czasowi naprawy samochodu, kiedy pojazd ten znajdował się w serwisie i nie był zdalny do użytku tj. 27 dni, na kwotę 8 634,60 zł brutto. Powódka wskazała, że przesłała pozwanej komplet dokumentów niezbędnych do zgłoszenia oraz wypłaty kwoty należnej z tyt. zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego, na skutek czego pozwana wydała decyzję o wypłacie odszkodowania w wysokości 4 390,20 zł brutto z uwagi na redukcję stawki dobowej do kwoty 162,60 zł brutto. Pozwana nie kwestionowała okresu najmu pojazdu zastępczego. Powódka odwołała się od decyzji pozwanej. Pozwana po analizie odwołania podtrzymała swoje stanowisko.

W dniu 15 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 139/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w dacie szkody ubezpieczała w zakresie OC pojazd sprawcy zdarzenia drogowego i w związku z powstałą szkodą wypłaciła należne odszkodowanie. Pozwana wskazała, iż przedmiotem roszczeń objętych pozwem jest kwota stanowiąca równowartość odszkodowania za najem pojazdu zastępczego wykraczająca ponad kwotę przyznaną przez pozwaną z tego tytułu w postępowaniu likwidacyjnym. Pozwana zakwestionowała przyjętą przez powódkę stawkę za dobę najmu pojazdu zastępczego podnosząc, że jest ona wygórowana i znacznie odbiega od rzeczywistych i faktycznych stawek stosowanych na lokalnym rynku.

Postanowieniem z dnia 10 maja 2016 r. Sąd postanowił połączyć sprawę VI GC 316/16/3 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą VI GC 306/16/3.

Sąd ustalił, co następuje:

W sprawie o sygn. akt **VI GC 306/16/3**

Bezspornym jest, że w dniu 2 czerwca 2014 roku samochód osobowy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność I. i R. R. uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. W związku z zaistniałą kolizją poszkodowany I. R. (1) w dniu 7 lipca 2014 r. zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...). Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego w okresie od dnia 7 lipca 2014 r. do dnia 17 lipca 2014 r. Powódka z tego tytułu wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 968,00 zł brutto (160,00zł netto x 10 dni). Nadto bezspornym jest również fakt, że na zgłoszone jej roszczenia pozwana w dniu 22 września 2014 r. wydała decyzję o wypłacie odszkodowania w wysokości 645,00 zł (tj. 129,00 zł brutto x 5 dni). Poszkodowany nie jest płatnikiem podatku VAT.

Dowód: akta szkody na nośniku CD (k.73), umowa najmu (k.18-22), oświadczenie najemcy (k.23,24), oświadczenie współwłaściciela pojazdu (k.25), faktura (k.26), decyzja o przyznaniu odszkodowania (k.30-32), odwołanie od decyzji (k. 33-35), decyzja (k.36)

W dniu 29 sierpnia 2014 roku, powódka (...) (...) –S S. & W. Sp. j. z siedzibą w W. w drodze umowy przelewu wierzytelności nabyła od poszkodowanych I. i R. R. wierzytelność w postaci odszkodowania za najem pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela OC, tj. Towarzystwo (...) S.A. w W. – ubezpieczyciela sprawcy kolizji drogowej z dnia 12 czerwca 2014 r. Pismem z dnia 29 sierpnia 2014 roku powódka zawiadomiła pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności.

Dowód: akta szkody na nośniku CD (k.73), umowa cesji wierzytelności (k. 27-28), informacja o cesji wierzytelności (k.29)

Rynkowa dobową stawkę za wynajęcie pojazdu zastępczego S. (...) należącą do klasy C tj. 160,00 zł netto przyjętą przez powódkę nie odbiegała od stawek obowiązujących na rynku lokalnym.

Dowód: wydruk cenników (k.37-41, 67-72), opinia biegłego sądowego w innej sprawie (k.47-49).

Pozwana pismem z dnia 4 czerwca 2014 r. poinformowała poszkodowanego I. R. (1), o możliwości zorganizowania wynajmu pojazdu zastępczego należącego do klasy C za stawkę 129,00 zł brutto.

Dowód: pismo z dnia 4 czerwca 2014 r. (k.85)

Rzeczywisty uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu poszkodowanych wyniósł 9 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego wyniósł również 9 dni.

Dowód: akta szkody na nośniku CD (k.73), umowa najmu (k.18-22), oświadczenie najemcy (k.23,24), oświadczenie współwłaściciela pojazdu (k.25), faktura (k.26), decyzja o przyznaniu odszkodowania (k.30-32), odwołanie od decyzji (k. 33-35), decyzja (k.36). pismo z dnia 4 czerwca 2014 r. (k.85), zeznania przedstawiciela strony powodowej A. – S. W. (k.88-89).

W sprawie o sygn. akt **VI GC 316/16/3**

W dniu 18 listopada 2014 roku samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Poszkodowani w kolizji zgłosili roszczenie odszkodowawcze do pozwanej w ramach Bezpośredniej Likwidacji S. (jako swojego ubezpieczyciela) – okoliczność bezsporna. Poszkodowana na czas naprawy rzeczowego samochodu, wynajęła od strony powodowej samochód zastępczy marki V. (...), tj. w okresie od dnia 18 listopada 2014 r. do dnia 15 grudnia 2014 r. Powódka z tego tytułu wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 8 634,60 zł brutto (260,00zł netto x 27 dni). Nadto bezspornym jest również fakt, że na zgłoszone jej roszczenia pozwana w dniu 10 kwietnia 2015 r. wydała decyzję o wypłacie odszkodowania w wysokości 4 390,20 zł (tj. 162,60 zł netto x 27 dni). Poszkodowana jest płatnikiem podatku VAT w wysokości 50%.

Dowód: umowa najmu (k.17-22), oświadczenie najemcy (k.23,24), faktura (k.25), decyzja o przyznaniu odszkodowania (k.30-32), odwołanie od decyzji (k. 33-35), decyzja (k.36).

W dniu 22 grudnia 2014 roku, powódka (...) (...) – S S. & W. Sp. j. z siedzibą w W. w drodze umowy przelewu wierzytelności nabyła od poszkodowanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wierzytelność w postaci odszkodowania za najem pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela OC, tj. Towarzystwo (...) S.A. w W.. Pismem z dnia 22 grudnia 2014 roku powódka zawiadomiła pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 26-28), informacja o cesji wierzytelności (k.29).

Dobowa stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego V. (...) należącego do klasy D tj. 260,00 zł netto przyjęta przez powódkę nie odbiegała od stawek stosowanych na rynku lokalnym.

Dowód: wydruk cenników (k.38-44, 57-62verte), zeznania przedstawiciela powódki A. W. (k.88), faktura (25).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodził z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który jest prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tych względów oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych.

Sąd uwzględnił również zeznania przedstawiciela strony powodowej w osobie A. W.. w ocenie Sądu zeznaniom ww. strony należało dać wiarę, jako że w sposób spójny przedstawiały one okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które znalazły swoje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządziło. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Bezspornym w przedmiotowych sprawach było, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tymi zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowych sprawach nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Spornym pomiędzy stronami natomiast w powyższych sprawach okazała się: uzasadniona wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego (tj. w sprawie VI GC 316/16/3 oraz w sprawie VI GC 306/16/3) oraz uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanych (tj. w sprawie VI GC 306/16/3).

Sąd po analizie materiału zgromadzonego w sprawie nie mógł zgodzić się z zarzutem pozwanej, co do kwestionowania wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdów zastępczych w sprawach VI GC 306/16/3 i VI GC 306/16/3 .

Z dokumentów zgromadzonych w sprawie w sposób oczywisty wynika, iż w powyższych sprawach uszkodzeniu uległy pojazdy należące do klasy C i E (z tym, że w tym przypadku wynajęto pojazd należący do klasy D).

Sąd mając na uwadze powyższe stoi na stanowisku, że przyjęta przez powódkę stawka za wynajęcie pojazdów zastępczych (należących do klasy C, tj. 160,00 zł netto oraz klasy D, tj. 260,00 zł netto) odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania strony poszkodowanej. Potwierdzają to liczne cenniki wynajmu dołączone jako dowody w sprawie. Również dołączona opinia biegłego sądowego, wprawdzie sporządzona w innej sprawie potwierdza, że zastosowana przez powódkę stawka za dobę najmu w wysokości 160,00 zł netto nie odbiegała od średnich stawek stosowanych na rynku za najem pojazdu należącego do klasy C.

Zatem w ocenie Sądu dokonana przez pozwaną korekta nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania. Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej. Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka 160,00 zł netto za najem pojazdu klasy C, jak i stawka 260,00 zł netto za najem pojazdu klasy D, były w powyższej sprawie zawyżone w żaden sposób nie mogła się ostać zważywszy na fakt, że zastosowane przez powódkę stawki jak najbardziej mieściły się w granicach stawek stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie C i D na rynku lokalnym (woj. (...)).

Należy zauważyć, że z art. 6 k.c. płynie generalny wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. W ocenie Sądu pozwana nie sprostała dyspozycji przywołanego art. 6 k.c.

W żaden sposób nie wykazała, że stawka w wysokości 160,00 netto za dobę najmu pojazdu zastępczego (klasa C), jak i stawka 260,00 zł netto za najem pojazdu klasy D, były stawkami wygórowanymi.

Pozwana kwestionując stawkę przyjętą przez powódkę mogła również w tym zakresie zawnieioskować o dowód z opinii biegłego, czego jednak nie uczyniła.

Sąd nadto nie mógł zgodzić się z pozwaną odnośnie kwestionowania długości najmowanego samochodu zastępczego przez poszkodowanego w sprawie VI GC 306/16/3. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawach, a w szczególności z raportu najmu oraz dowodu z przesłuchania przedstawiciela stron A. W., powódka należycie wykazała, iż poszkodowani w żaden sposób nie zwiększali powstałej szkody zdając samochód zastępczy w dniu odbioru własnego już naprawionego samochodu. Również sama długość czasu naprawy znajduje pełne odzwierciedlenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie. Zdaniem Sądu, czas niezbędny do naprawy pojazdu S. (...) o nr rej. (...) wyniósł 9 dni i przedstawiał się następująco: technologiczny czas naprawy wyniósł 4 dni, 2 dni związane z przyjęciem i wydaniem pojazdu, 1 dzień na przewóz i odwóz do podwykonawcy (lakierni) oraz 2 dni związane z weekendem. Zatem rzeczywisty uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu

poszkodowanej wyniósł 9 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego przez poszkodowaną wyniósł również 9 dni.

W ocenie Sądu powyższy okres był jak najbardziej realny i uzasadniony. Warto nadmienić iż w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Zatem zarzut pozwanej w tym zakresie w żaden sposób nie mógł się ostać.

Nadto zdaniem Sądu pismo pozwanej z dnia 4 czerwca 2016 r. skierowane do poszkodowanego I. R. (2) (tj. dot. możliwości zorganizowania wynajmu pojazdu zastępczego należącego do klasy c za stawkę 129,00 zł brutto) nie stanowiło oferty wynajmu pojazdu zastępczego w rozumieniu art. 66 § 1 k.c. a jedynie miało charakter informacyjny. Należy zauważyć, że oferta powinna wyrażać stanowczą wolę zawarcia umowy. Oznacza to, że wyrażona w niej propozycja zawarcia umowy powinna być tak sformułowana, że do zawarcia umowy potrzebne jest wyłącznie oświadczenie o przyjęciu oferty wprost. Nie ma znaczenia, jak taka propozycja została przez oferenta nazwana (S. Rudnicki (w:) S. Dmowski, S. Rudnicki, Komentarz, 2007, s. 299). Co więcej w judykaturze wyrażony został pogląd, zgodnie z którym prawidłowe odróżnienie oferty od zaproszenia do zawarcia umowy wymaga przeprowadzenia oceny, czy w konkretnym wypadku do potencjalnego kontrahenta kierowana była informacja o możliwości zawarcia określonej umowy i płynących z niej korzyściach, czy też sprecyzowana została jednoznaczna propozycja zawarcia z nim określonej umowy. Pierwsza sytuacja odpowiadać będzie zaproszeniu do zawarcia umowy, drugą należy już kwalifikować jako ofertę (wyr. SN z dnia 17 czerwca 2010 r., III CSK 297/09, Lex nr 852669).

Należy również wskazać, że oferta powinna również określać istotne postanowienia proponowanej umowy. Przez to pojęcie należy rozumieć przedmiotowo istotne elementy umowy (essentialia negotii), a więc te postanowienia, które decydują o istocie danej umowy, indywidualizują ją pod względem prawnym spośród innych umów. Bez ich określenia dana umowa nie może dojść do skutku. Rodzaj i zakres istotnych postanowień umowy zależy od tego, jaki stosunek prawny ma ona kreować. Przede wszystkim istotne znaczenie ma to, czy jest to oferta zawarcia umowy nazwanej, czy nienazwanej. Jeżeli dotyczy ona umowy nazwanej, postanowienia przedmiotowo istotne określone są przez ustawę. W każdym przypadku konieczne jest określenie wszystkich postanowień przedmiotowo istotnych dla danej umowy. Pismo pozwanej zawierało jedynie wysokość czynszu. Nie precyzowało natomiast na jaki okres będzie wynajęty, czy pojazd będzie posiadał pełne AC, czy przewidziany jest udział własny poszkodowanego w razie szkody, czy przewidziana jest kaucja zwrotna za wynajem pojazdu, czy przewidziany jest limit km.

Zatem zarzut pozwanej w tym zakresie również nie mógł się ostać.

Przyjmując zatem w sprawie **VIGC 306/16/3** za uzasadniony okres naprawy 9 dni, czynsz najmu za ów czas to kwota 1 771,20 zł (9 x 196,80 zł brutto). Mając jednakże na uwadze, że pozwana zapłaciła stronie powodowej z tego tytułu kwotę 645,00 zł pozostałe należne powodce odszkodowanie wynosi 1 126,200 zł.

Kwota ta podlegała więc zasądzeniu na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

O odsetkach od tej kwoty, sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. według wysokości ustawowej. Ich termin początkowy naliczania uzasadniony był na podstawie art. 817 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 203 k.p.c w zw. z art.355 k.p.c. w pkt 2 wyroku umorzono postępowanie w pozostałym zakresie, wobec cofnięcia pozwu (tj. w zakresie kwoty 196,80 zł) przez powódkę wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Przepis art. 203 § 1 k.p.c. stanowi, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W orzecznictwie dominuje pogląd, że zrzeczenie obejmuje roszczenie materialnoprawne (por. m.in. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN - zasada prawna

z dnia 23 lutego 1970 r., III CZP 81/69, OSNC 1970, nr 7-8, poz. 119). Artykuł 203 § 2 k.p.c. stanowi, że cofnięcie pozwu niweczy skutki (zarówno procesowe jak i materialnoprawne) wywołane jego wniesieniem.

O kosztach postępowania w sprawie **VI GC 306/16/3** orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 100 k. p. c. zgodnie, z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Suma kosztów faktycznie poniesionych przez strony wyniosła 821,00 zł. Powódka wygrała sprawę w 85 %. Obowiązana był więc do poniesienia 15 % kosztów postępowania, a więc kwoty 123,15 zł, a poniosła faktycznie 444,00 zł. Różnica w kwocie 320,85 zł na podstawie art. 100 k.p.c. została zasądzona na rzecz powódki od pozwanej.

W sprawie **VI GC 316/16/3** za uzasadniony okres naprawy 27 dni przy stawce 260,00 zł netto, czynsz najmu za ów czas to kwota 7 827,30 zł (27 x 260,00 zł netto + 50%VAT). Mając jednakże na uwadze, że pozwana zapłaciła stronie powodowej z tego tytułu kwotę 4 390,20 ,00 zł pozostałe należne powódce odszkodowanie wynosi 3 437,10 zł.

Kwota ta podlegała więc zasądzeniu na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 4 wyroku.

O odsetkach od tej kwoty,. sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. według wysokości ustawowej. Ich termin początkowy naliczania uzasadniony był na podstawie art. 817 § 1 k.c.

O kosztach postępowania w sprawie **VI GC 316/16/3** orzeczono w punkcie 5 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 172,00 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1 200,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804), co daje łączną kwotę 1 389,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk